

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ அரவிந்தவல்லி ஸமேத ஸ்ரீ பத்ரிநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

அதிகாரம் 31

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

www.namperumal.com / namperumal.wordpress.com

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

31. சிஷ்ய க்ருத்ய அதிகாரம்
(சிஷ்யனுக்கு உள்ள கடமைகள்)

மூலம் -

அசிதில குருபக்தி: தத் ப்ரசம்ஸாதி சீல:
ப்ரசுர பஹுமதி: தத் வஸ்து வாஸ்து ஆதிகே அபி
குணவதி விநியோக்தும் கோபயந் ஸம்ப்ரதாயம்
க்ருதவித் அநகவ்ருத்தி: கிம் ச விந்தேத் நிதாநம்

பொருள் - குறைவில்லாத குருபக்தி கொண்டவனும், ஆசார்யனைப் புகழ்தல் முதலானவற்றைச் செய்தபடி உள்ளவனும், அவருடைய பொருள்கள் மற்றும் உடைமைகள் ஆகியவற்றிலும் உயர்ந்த புத்தி கொண்டவனும், சிறந்த குணங்கள் கொண்டிருக்காக மட்டுமே உபதேசிக்கப்படும்விதமாக ஸம்ப்ரதாயமாக வரும் உபதேசங்களைக் காப்பாற்றுபவனும், ஆசார்யன் செய்த உதவியை எப்போதும் நினைவில் கொள்பவனும், விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய ஒருவன், உயர்ந்த புதையலாகிய ஸர்வேச்வரனை ஏன் அடையமாட்டான்?

ஆசார்யனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு ஏதும் இல்லை

மூலம் - இவ் அர்த்தங்களையெல்லாம் மிடியனுக்கு அகத்துக்குள்ளே மஹாநிதியைக் காட்டிக் கொடுக்குமாப் போலே வெளியிடுகையாலே மஹோபகாரகனான ஆசார்யன் திறத்தில் சிஷ்யன் :

(1) க்ருதஜ்ஞனாயிருக்க வேண்டுமென்றும், த்ரோஹம் பண்ணாதொழிய வேண்டுமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொன்னவிடம், இரண்டு விபூதியும் விபூதிமானும் இவனைச் சீச்சீயென்னும்படியுமாய், ஹிதம் சொன்ன ப்ரஹ்லாத விபீஷணாதிகளுக்குப்

ப்ரதிகூலரான ஹிரண்ய ராவணாதிகளோடு துல்யனுமாய், “வித்யாசோரோ குருத்ரோஹீ வேதேச்வர விதூஷக: | த ஏதே பஹுபாப்மாந: ஸத்யோ தண்டயா இதி ச்ருதி:” என்கிறபடியே தண்டயனுமாகாமைக்காகவத்தனை. ப்ரத்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று.

விளக்கம் – இவ்விதமாக உள்ள பல விஷயங்களை, “செல்வம் ஏதும் அற்றவனாக உள்ள ஒருவனுக்கு, அவனுடைய வீட்டிலேயே உள்ள புதையலைக் காட்டிக் கொடுத்தல்” என்பது போன்று, ஆசார்யன் மிகப் பெரிய உபகாரத்தைச் செய்கிறார். அவருடைய விஷயத்தில் சிஷ்யன் எப்படி இருக்கவேண்டும்:

(1) செய்ந்நன்றி அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டும் என்றும், அவருக்கு ஒருபோதும் துரோகம் செய்தல் கூடாது என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விதம் கூறப்பட்டது ஏன்? நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதியில் உள்ளவர்களும், இந்த இரண்டு வியூதிகளுக்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனும் இந்தச் சிஷ்யனை வெறுத்து தள்ளக்கூடாது என்பதற்காகவும்; நன்மைகளை மட்டுமே எடுத்துரைத்த ப்ரஹ்லாதன் மற்றும் விபீஷணன் விஷயத்தில் ஹிரண்யன் மற்றும் இராவணன் நடந்து கொண்டது போன்று இவன் இருத்தல் கூடாது என்பதற்காகவும்; வித்யாசோரோ குருத்ரோஹீ வேதேச்வர விதூஷக: | த ஏதே பஹுபாப்மாந: ஸத்யோ தண்டயா இதி ச்ருதி: - ஆசார்யனின் அனுமதி இல்லாமல் அவருடைய உபதேசங்களைக் கேட்டு வித்யையைத் திருடுதல், அவருக்குத் துரோகம் செய்பவன், வேதம் மற்றும் ஈச்வரனை தூஷிப்பவன் ஆகியவர்கள் மிகுந்த பாபப் செய்தவர்கள் ஆவர். இவர்களை உடனேயே தண்டிக்கவேண்டும் என ச்ருதி கூறுகிறது – என்பதற்கு ஏற்ப அந்தச் சிஷ்யன் தண்டனை பெறும் நிலையை அடையக்கூடாது என்பதற்காகவுமே ஆகும். மாறாக, “செய்ந்நன்றி அறிந்தவனாக இருக்கவேண்டும், அவருக்கு ஒருபோதும் துரோகம் செய்தல் கூடாது” என்னும் தன்மைகளால் அவருக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்தலே கூறப்பட்டது என்று கருத்து அல்ல.

மூலம் - (2) “சரீரமர்த்தம் ப்ராணம் ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயத்” என்றும், “ஸர்வஸ்வம் வா ததர்த்தம் வா ததர்த்தார்த்தார்த்தம் ஏவ வா | குரவே தக்ஷிணாம் தத்யாத் யதாசக்த்யபி வா புந:” என்றும் இப்படைகளிற் சொல்லுகிறவையும், ப்ரணிபாத அபிவாதநாதிகளைப் போலே இவனுக்குச் சில கர்த்தவ்யங்களைச் சொல்லிற்றத்தனை போக்கி, “க்ருபயா

நி:ஸ்ப்ருஹோ வதேத்” என்னும்படியிருக்கிற அநந்யப்ரயோஜநனான ஆசார்யனுக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று.

விளக்கம் - விஹகேச்வர ஸம்ஹிதையில் - சரீரமர்த்தம் ப்ராணம் ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயத் - ஒரு சிஷ்யன் தனது சரீரம், செல்வம், ப்ராணன் ஆகியவற்றை சிறந்த ஆசார்யனிடம் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் - என்றும், ஸர்வஸ்வம் வா ததர்த்தம் வா ததர்த்தார்த்தார்த்தம் ஏவ வா | குரவே தக்ஷிணாம் தத்யாத் யதாசக்த்யபி வா புந: - சிஷ்யன் தனது செல்வத்தை முழுவதுமோ, அல்லது பாதி பாகத்தையோ, அல்லது கால் பாகத்தையோ, அல்லது தனது சக்திக்கு ஏற்பவோ, தனது ஆசார்யனுக்கு குருதக்ஷிணையாக அளிக்கவேண்டும் - என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இது போன்ற உபதேசங்கள் அனைத்தும், ஆசார்யனை வணங்குதல் என்பது போன்ற கடமைகளாக மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளன. இவை மூலமாக, சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (1-115) - க்ருபயா நி:ஸ்ப்ருஹோ வதேத் - ஒரு பயனையும் கருதாமல் உபதேசிக்கவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவரும், எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவரும் ஆகிய ஆசார்யனுக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்தலே கூறப்பட்டது என்று கருத்து அல்ல.

மூலம் - (3) பகவான் பக்கல் போலே ஆசார்யன் பக்கலிலே வர்த்திப்பானென்றும், அவனுக்கு நல்லனானாற்போலே ஆசார்யனுக்கும் நல்லனாயிருப்பானென்றும் வேதாந்தங்களிற் சொன்னதும்; “ந ப்ரமாத்யேத் குரௌ சிஷ்யோ வாங்மந:காய கர்மபி: | அவிபஜ்யாத்மநா ஆசார்யம் வர்த்தேத அஸ்மிந் யதா அச்யுதே”, “தேவமிவாசார்யம் உபாஸீத” என்று சாண்டில்ய ஆபஸ்தம்பாதிகள் சொன்னதுவும் ஆசார்யனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று; சாஸ்த்ர சக்ஷுஸ்ஸான இவன் விழிகண் குருடனாகாமைக்கும் பகவதநுபவம் போலே விலக்ஷணமான இவ் அநுபவத்தை ஜந்ம பிசக்ஷுவான இவன் இழுவாமைக்கும் சொல்லிற்றத்தனை.

விளக்கம் - “பகவானிடம் எவ்விதம் நடந்துகொள்வானோ அதே போன்று ஆசார்யனிடமும் இருத்தல் வேண்டும்” என்றும், “பகவானிடம் கொண்டுள்ள பக்தியைப் போன்றே ஆசார்யனிடம் பக்தியுடன் இருத்தல்வேண்டும்” என்றும் வேதாந்தங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டது. இதனைப் போன்றே, சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (1-118) - ந ப்ரமாத்யேத் குரௌ சிஷ்யோ வாங்மந:காய கர்மபி: | அவிபஜ்யாத்மநா ஆசார்யம் வர்த்தேத அஸ்மிந்

யதா அச்யுதே - சிஷ்யன் ஒருவன் தனது ஆசார்யன் விஷயத்தில் வாக்கு, மனம், சரீரம் ஆகியவற்றால் அபராதம் செய்யக்கூடாது. ஆசார்யனைத் தன்னிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காணாமல், அச்யுதனிடம் நடப்பது போன்றே நடக்கவேண்டும் - என்றும், ஆபஸ்தம் ஸூத்ரம் (1-2-6-13) - தேவமிவாசார்யம் உபாஸீத - பகவானைப் போன்றே ஆசார்யனையும் உபாஸிக்கவேண்டும் - என்றும் கூறப்பட்டன. இந்த உபதேசங்கள் அனைத்தின் மூலமும், “ஆசார்யனுக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்யவேண்டும்”, என்பது கூறப்படவில்லை. மாறாக, சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமே கண்களாகக் கொண்டு அறியவேண்டிய சிஷ்யன் ஒருவன், தனது கண்கள் இருந்தும் குருடன் போன்று இல்லாமல், பகவத் அனுபவம் போன்றே வேறுபட்டதாக உள்ள ஆசார்ய அனுபவத்தை இதுவரை இழந்து நின்றது போன்று இனியும் இழக்காமல் இருப்பதற்காகவே கூறப்பட்டன.

மூலம் - இப்படி இவ்விஷயத்தில் ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்னுமிடத்தை, “ப்ரஹ்மவித்யா ப்ரதாநஸ்ய தேவைரபி ந சக்யதே | ப்ரதிப்ரதாநமபி வா தத்யாத் சக்தித ஆதாராத்” என்று ஸ்ரீசாண்டில்ய பகவான் அருளிச்செய்தான். இதில், “யதா சக்தி தாநம்” சொன்னதுவும் தன் ஆதாரத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொன்னதத்தனை. இவ்வளவைக் கொண்டு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினானாகத் தன்னை நினைத்திருக்கப்பெறான்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக, ஆசார்யன் விஷயத்தில் எந்தவிதமான ப்ரதி உபகாரத்திற்கும் இடமே இல்லை என்பதை, சாண்டியஸ்மருதி (1-117) - ப்ரஹ்மவித்யா ப்ரதாநஸ்ய தேவைரபி ந சக்யதே | ப்ரதிப்ரதாநமபி வா தத்யாத் சக்தித ஆதாராத் - ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசித்த ஆசார்யனுக்குக் கைம்மாறு செய்வதற்கு தேவர்களுக்கும் சக்தி இல்லை. ஆனாலும், சிஷ்யன் தனது சக்திக்கு ஏற்ப ஏதேனும் அளிக்கவேண்டும் - என்று கூறியது. இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள “யதா சக்தி தாநம் - தனது சக்திக்கு ஏற்ப தானம்” என்பதும் கூட, தான் ஆசார்யன் மீது கொண்டுள்ள அன்பை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே ஆகும். இவ்விதம் செய்வதன் மூலம், தான் ஆசார்யனுக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்ததாக எண்ணக்கூடாது.

சிஷ்யனுடைய கடமைகள்

மூலம் – (1) இவன் உபதேசித்த அர்த்தங்களை, “கபாலஸ்தம் யதா தோயம் ச்வத்ருதௌ ச யதா பய: | த்ருஷ்டம் ஸ்யாத் ஸ்தாநதோஷேண வ்ருத்திஹீநே ததா ச்ருதம்” என்கிறபடியே தன் விபரீத அநுஷ்டாநங்களாலே கபாலஸ்த தோயாதிகளைப் போலே, அநுபஜீவ்யமாக்காதொழியவும்.

விளக்கம் – (1) ஆசார்யன் தனக்கு உபதேசித்த ஆழ்பொருள்களை, மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (35-42) - கபாலஸ்தம் யதா தோயம் ச்வத்ருதௌ ச யதா பய: | த்ருஷ்டம் ஸ்யாத் ஸ்தாநதோஷேண வ்ருத்திஹீநே ததா ச்ருதம் – மண்டை ஓட்டில் உள்ள தண்ணீரும், நாயின் தோலால் செய்யப்பட்ட பையில் உள்ள பாலும், அவை உள்ள இடங்கள் காரணமாக தோஷத்துடன் கூடியவையாக உள்ளது போன்று, ஒழுக்கம் இல்லாதவனுக்குச் செய்யப்பட்ட உபதேசமும் ஆகிறது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய தகாத செய்கைகளால், மண்டை ஓட்டில் வைக்கப்பட்டவற்றைப் போன்று, மற்றவர்களுக்குப் பயன்படாதபடி செய்யாமல் இருக்கவேண்டும்.

மூலம் – (2) “யச்ச்ருதம் ந விராகாய ந தர்மாய ந சாந்தயே | ஸுபத்தமபி சப்தேந காகவசிதமேவ தத்” என்கிறபடியே, கற்றதே ப்ரயோஜநமாக்காதொழியவும். (3) இவற்றைக் கொண்டு வாந்தாசியாகாதொழியவும். (4) இவற்றையெல்லாம், “பண்டிதைரர்த்த கார்பண்யாத் பண்ய ஸ்தீபிரிவ ஸ்வயம் | ஆத்மா ஸம்ஸ்க்ருத்ய ஸம்ஸ்க்ருத்ய பரோபகரணீக்ருத:” இத்யாதிகளில் பரிஹஸிக்கிறபடியே, கணிகாலங்காரமாக்குதல், விலைச்சாந்தாக்குதல், அம்பலத்தில் அவற்பொதியாக்குதல், குரங்கின் கையில் பூமாலையாக்குதல் செய்யாதொழியவும்.

விளக்கம் - (2) இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (12-38) - யச்ச்ருதம் ந விராகாய ந தர்மாய ந சாந்தயே | ஸுபத்தமபி சப்தேந காகவசிதமேவ தத் – எத்தகைய கல்வியானது வைராக்யம், தர்மம், அடக்கம் ஆகியவற்றை அளிக்கவில்லையோ, அத்தகைய கல்வியானது காக்கையின் ஒலி போன்று பயனற்றதே ஆகும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் பெற்ற உபதேசங்கள் அனைத்தையும், “கற்றது மட்டுமே பயன். கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை” என்னும் நிலைக்குத் தள்ளக்கூடாது. (3) அந்த உபதேசங்களை, கக்கியதை உண்பவன் போன்று, வியாபாரம் ஆக்குதல் கூடாது. (4) மேலும், “பண்டிதைரர்த்த கார்பண்யாத்

பண்ய ஸ்த்ரீபிரிவ ஸ்வயம் | ஆத்மா ஸம்ஸ்க்ருத்ய ஸம்ஸ்க்ருத்ய பரோபகரணீக்ருத: - விலைமாதர்கள் தங்களுடைய சரீரத்தை நன்கு அலங்கரித்து மற்றவர்களுக்குப் பயன்படும்விதமாகச் செய்கிறார்கள், இதனைப் போன்றே கல்வியில் சிறந்த ஒரு சிலர் தங்களுடைய கல்வியைப் பொருளாசை காரணமாக மற்றவர்களுக்கே பயன்படுத்துகிறார்கள்” என்று பரிகாசம் செய்வதற்கு ஏற்ப, தாங்கள் பெற்ற உபதேசங்களை விலைமாதர்களுடைய அலங்காரம் போன்றும், உயர்ந்த சந்தனத்தை தான் அனுபவிக்காமல் விலைக்கு விற்பது போன்றும், கையில் உள்ள அவல் மூட்டையைப் பிரிக்க அதனை மற்றவர்கள் தின்று தீர்ப்பது போன்றும், குரங்கின் கையில் சிக்கிய பூமாலை போன்றும் செய்யாமல் இருக்கவேண்டும்.

மூலம் - (5) அடியிலே வித்யைதான் “சேவதிஷ்டே அஸ்மி ரக்ஷ மாம்” என்று ப்ராஹ்மணனை அபேக்ஷித்தபடியே முன்பே அஸூயாதிகளைக் கைப்பிடித்து வைப்பார் கையிற் காட்டிக்கொடாதே ரக்ஷித்துக் கொள்ளவும்.

விளக்கம் - (5) ப்ராஹ்மவித்யையானது ப்ராஹ்மணனிடம் வந்து, “மநுஸ்ம்ருதியில் (2-114) - சேவதிஷ்டே அஸ்மி ரக்ஷ மாம் - நான் உனக்குச் சேம நிதியாகவே எப்போதும் இருப்பேன். என்னை நீ காப்பாயாக”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வித்யையைப் பொறாமை உள்ளவர்களுக்கு உபதேசிக்காமல் காப்பாற்றவேண்டும்.

மூலம் - (6) பிறவிக்குருடனான தன்னை அயர்வறுமமரர்கள் பரிஷத்துக்கு அர்ஹனாம்படி திருத்தின மஹோபகாரகனுக்குச் செய்யலாம் ப்ரத்யுபகாரம் இல்லையென்னுமிடத்தைத் தெளிந்து, “ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: | விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம்ஸ ஏவ ஹி” என்கிற நிலையிலுங்காட்டில், “வஸிஷ்ட வ்யபதேசிந:” என்கிறபடியே சரண்யனான பெருமாள் வம்ச க்ரமாகதமாகப் பிறந்து படைத்துக் கைக்கொண்ட நிலை இந்நிலையென்று பரிக்ரஹித்து “என்னைத் தீ மனம் கொடுத்தாய் உனக்கு என் செய்கேன்?” என்று இருக்கவும் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - (6) பிறவியிலேயே ஏதும் அறியாத குருடனாக இருந்த தன்னை, ஞானச்சுருக்கம் ஏதும் இல்லாத நித்யஸூரிகளுக்குச் சமமாகச் சென்று அமரலாம்படியாகத் தகுதி பெறச் செய்து திருத்திய மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்தவருக்கு,

செய்யத்தக்கதான ப்ரதி உபகாரம் ஏதும் இல்லை என்று அறியவேண்டும். அதன் பின்னர், “விஷ்வக்ஷேந ஸம்ஹிதை - ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: | விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி - மற்ற தேவதைகளைப் பற்றாத பரமபாகவதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவனுடைய ஊர், குலம் முதலானவற்றைக் கொண்டு அவனைக் குறிப்பிடக்கூடாது; அவனுக்கு எம்பெருமானுடன் உள்ள தொடர்பைக் கூறியே கூறவேண்டும்; காரணம், அவனுக்கு அனைத்துமாக எம்பெருமானே அல்லவோ உள்ளான்” என்றுள்ள நிலையைக் காட்டிலும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (19-2) - வஸிஷ்ட வ்யபதேசிந: - வஸிஷ்டரைக் கொண்டு உன்னைக் கூறிக் கொள்கின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள இராமனே தனது வம்சத்தை விடுத்து, இவ்விதம் ஆசார்யனைக் கொண்டு அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது போன்ற நிலையில் நின்றான் - என்று இந்த நிலையைக் கைக்கொண்டு, திருவாய்மொழி (6-7-8) - என்னைத் தீ மனம் கொடுத்தாய் உனக்கு என் செய்கேன் - என்று ஆசார்யனைக் குறித்து உரைக்கும்படியாக இருத்தல் ஏற்புடையது ஆகும்.

மூலம் - தான் இப்படிப் பெற்ற ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்தமான மஹாதந்தை முன்னில் அதிகாரத்திற் சொன்னபடியே உசித ஸ்தாநம் அறிந்து ஸமர்ப்பிக்கும்போது, “கதயாமி யதாபூர்வ தக்ஷாத்யைர்முநிஸத்தமை: | ப்ருஷ்ட: ப்ரவோச பகவாந் அப்ஜயோநி: விதாமஹ: || தைச்சோக்தம் புருகுத்ஸாய பூபுஜே நர்மதாதடே | ஸாரஸ்வதாய தேநாபி மம ஸாரஸ்வதேந ச” என்று ஸ்ரீபராசர்ப்ரஹ்மர்ஷி மைத்ரேய பகவானுக்கு அருளிச் செய்தாற்போலே, குருபரம்பரையைப் ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு, தன் க்ருதஜ்ஞதையும் அர்த்தத்தின் சீர்மையும் தோற்ற, உபதேசிக்கவேண்டும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் சிஷ்யன் ஒருவன், தான் பெற்ற ரஹஸ்ய த்ரயத்தின் ஆழ்பொருள்கள் என்பதான பெரும் செல்வத்தை, வேறு ஒரு தகுந்தவருக்கு உபதேசம் செய்யும்போது, ஸ்ரீவிபு. (1-2-8, 1-2-9) - கதயாமி யதாபூர்வ தக்ஷாத்யைர்முநிஸத்தமை: | ப்ருஷ்ட: ப்ரவோச பகவாந் அப்ஜயோநி: விதாமஹ: || தைச்சோக்தம் புருகுத்ஸாய பூபுஜே நர்மதாதடே | ஸாரஸ்வதாய தேநாபி மம ஸாரஸ்வதேந ச - முன்பு தாமரையில் உதித்த நான்முகன், தக்ஷர் போன்ற முனிவர்களால் கேட்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு உரைத்தான். பின்னர் அவர்களால், நர்மதை நதியின் கரையில் புருகுத்ஸன் என்ற அரசனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. அந்த அரசன் அதனை ஸாரஸ்வதனுக்கு உரைத்தான். அதனை

நான் உனக்குக் கூறுகிறேன் - என்று ஸ்ரீபராசர மஹரிஷியானவர், பகவான் மைத்ரேயருக்கு அருளிச்செய்தது போன்று, தனது குருபரம்பரையை வெளியிட்டு, அந்தப் பரம்பரை விஷயத்தில் செய்ந்நன்றி மற்றும் உபதேசங்களில் ஆழ்பொருள்கள் ஆகியவை வெளிப்படும்படியாக உபதேசம் செய்யவேண்டும்.

மூலம் - அத்யாத்ம ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லுமவன் ஸம்ப்ரதாயமின்றிக்கேயிருக்க ஏடு பார்த்தாதல், சுவறேறிக் கேட்டாதல் சொல்லுமாமகில் களவு கொண்டு ஆபரணம் பூண்டாற்போலே கண்டார்க்கெல்லாம் தான் அஞ்சவேண்டும்படியாம். “யத்ருச்சயா ச்ருதோ மந்த்ர: சந்நேநாதச்சலேந வா | பத்ரேஷிதோ வா வ்யர்த்த: ஸ்யாத் ப்ரத்யுதாநர்த்ததோ பவேத்” இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரத்யவாய பர்யந்தமுமாம். கேட்டுச் சொல்லச் செய்தே, “தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா”, “ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற முறையொழியக் கேட்டுச் சொல்லுமாமகில் காலன் கொண்டு ஆபரணம் பூண்டாற்போலே கண்டார் எல்லோரும் தன்னை அருவருக்கும்படியாம். “யச்சாதர்மேண விப்ருதே யச்சாதர்மேண ப்ருச்சதி | தயோரந்யதர: ப்ரைதி வித்வேஷம் வா அதிகச்சதி” என்கிறபடியே அநர்த்தாவஹமுமாம்.

விளக்கம் - ஆழ்ந்த ரஹஸ்யங்களை தானாகவே பல நூல்களைக் கொண்டு அறிந்து கொண்டோ அல்லது அடுத்தவர்கள் கூறுவதை மறைந்து நின்று கேட்டோ அறியும் ஒருவன், அதனை மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்ய முற்படும்போது, களவு செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தை அணியும் ஒருவன், அனைவரையும் கண்டு அஞ்சுவது போன்று, அச்சத்துடன் இருக்கும் நிலை உண்டாகும்; மேலும், இந்தச் செய்கையானது, பாத்மஸம்ஹிதை - யத்ருச்சயா ச்ருதோ மந்த்ர: சந்நேநாதச்சலேந வா | பத்ரேஷிதோ வா வ்யர்த்த: ஸ்யாத் ப்ரத்யுதாநர்த்ததோ பவேத் - மறைந்து நின்றோ அல்லது நூல்கள் மூலமோ கற்ற விஷயங்கள் பயனை அளிக்காது, தீமையை உண்டாக்கக்கூடும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாபத்தையும் உண்டாக்கக்கூடும். முறையாக அறிந்த விஷயங்களை ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு உபதேசிக்கும்போது, கீதை (4-34) - தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா - உண்மையை அறிந்தவர்களுடைய கால்களில் விழுந்து வணங்கி அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்து - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-1) - ப்ரணிபத்ய அபிவாத்ய ச - வணங்கி அபிவாதநம் செய்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னால் உபதேசிக்கப்படும் அந்த மற்றொருவன், தன்னை வணங்குதல் முதலானவற்றைச்

செய்யாமல் உள்ளபோதிலும் அவனுக்கு உபதேசம் செய்தால், “தனது ஆயுளை நீட்டிக்கும்விதமாக எள்ளால் செய்யப்பட்ட தனது ஒரு உருவ பொம்மைக்கு ஆபரணங்களை அணிவித்து, அதனைத் தானமாக வழங்க முற்படும்போது, அதனைப் பெறுவதற்கு அனைவரும் அஞ்சுவர்” என்பது போன்று, மற்றவர்கள் அஞ்சும்படியாக நிற்பான். மேலும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (335-51) - யச்சாதர்மேண விப்ரூதே யச்சாதர்மேண ப்ருச்சதி | தயோரந்யதர: ப்ரைதி வித்வேஷம் வா அதிகச்சதி - முறையின்றி உபதேசம் செய்பவன் மற்றும் கற்பவன் ஆகிய இருவரில் ஒருவன் இறப்பான் அல்லது பகைவன் ஆவான் - என்று கூறுவது போன்று தீமை உண்டாகும்.

மூலம் - யதா ந்யாயம் கேட்டுச் சொல்லச் செய்தே சொல்லும்போது, குருவைப் ப்ரகாசிப்பியாதொழியுமாகில், இவன் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் வேரில்லாக் கொற்றான் போலே அடியற்றவையோ என்று சிஷ்யனுக்கும் அதிசங்கை பிறக்கும்படியாய் அநாதர விஷயமுமாம். “ஸ்வகுருணாம் ஸ்வசிஷ்யேப்ய: க்யாபநம் சாக்ருதம் ததா” என்று த்வாத்ரிம்சத் அபசார வர்க்கத்திலே குருவைப் ப்ரகாசிப்பியாதொழிகையும் படிக்கப்பட்டது. அப்போது, “குரும் ப்ரகாசயேத்தீமாந் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் | அப்ரகாச ப்ரகாசாயாம் சஷீயேதே ஸம்பதாயுஷீ” என்கிறபடியே ஜ்ஞாந வைசத்ய பூர்வகமான பகவதநுபவ ஸம்பத்தும், ஆத்மாவுக்கு ஸத்தா அநுவ்ருத்தி ஹேதுவான, சேஷத்வ அநுஸந்தாந பூவக ஸ்வநிஷ்டையும் குலையும்படியாம். குருவைப் ப்ரகாசிப்பியா நிற்கச் செய்தே, அவன் பண்ணின சாஸ்த்ரீய உபதேசத்துக்கு விருத்தம் சொல்லுமாகில், விப்ரலம்பகனென்று பேருமாய், “ஜ்யோதிஷாம் வ்யவஹாரம் ச ப்ராயச்சித்தம் சிகித்ஸநம் | விநா சாஸ்த்ரேண யோ ப்ரூயாத் தமாஹூர் ப்ரஹ்மகாதகம்” என்கிறபடியே பாபிஷ்டனுமாம்.

விளக்கம் - சரியான முறையில் விண்ணப்பிக்கப்பட்டு உபதேசித்தால் கூட, அவ்வித உபதேசிக்கும்போது, தனது ஆசார்யனைக் குறித்து புகழாமல் ஒருவன் இருந்தால், அவன் கூறுகின்ற உபதேசங்கள் அனைத்தும், “வேர் ஏதும் இல்லாமல் மரத்திலேயே வளரும் கொடி” என்பது போன்று, “இந்த உபதேசங்களில் ஏதேனும் முறை உள்ளதோ” என்று கேட்பவர்களுக்கு சந்தேகம் எழுந்து, அவனை ஒதுக்கக்கூடும். மேலும், ஸ்வகுருணாம் ஸ்வசிஷ்யேப்ய: க்யாபநம் சாக்ருதம் ததா - தனது சிஷ்யர்களிடம் தனது குருவைக் குறித்து வெளிப்படுத்தாமல் இருத்தல் - என்பது முப்பத்து இரண்டு வகையான அபசாரங்களில்

ஒன்றாகும் என, குருவைப் புகழாமல் இருத்தல் என்பது குறித்துக் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் ஆகும்போது, சேஷஸம்ஹிதை (14-50) - குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் | அப்ரகாச ப்ரகாசாப்யாம் சஷீயேதே ஸம்பதாயுஷீ - அறிவுள்ளவன் தனது குருவை வெளிப்படுத்தவேண்டும். மந்த்ரத்தை யத்நம் கொண்டு மறைக்கவேண்டும். குருவை வெளிப்படுத்தாமலும், மந்த்ரத்தை மறைக்காமலும் இருந்தால், ஞானமும் நிஷ்டையும் தேய்கின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தெளிவான ஞானத்துடன் கூடியதான பகவத் அனுபவம் என்னும் செல்வமும், “எனது ஆத்மாவும் ஒரு பொருள்” என்று கூறும்படியாகச் செய்யவல்ல கைங்கர்ய நிஷ்டையும் குறையும். ஒருவன் தனது குருவைப் புகழ்ந்தபடி இருந்தாலும், அவர் செய்த சாஸ்த்ர உபதேசங்களுக்கு முரணாகப் பொருள் கூறினால், “வஞ்சகன்” என்னும் பெயர் உண்டாகும்; மேலும், ஜ்யோதிஷாம் வ்யவஹாரம் ச ப்ராயச்சித்தம் சிகித்ஸநம் | விநா சாஸ்த்ரேண யோ ப்ரூயாத் தமாஹூர் ப்ரஹ்மகாதகம் - ஜோதிடம், நீதி, ப்ராயச்சித்தம், வைத்தியம் ஆகியவற்றுக்கு, அவற்றுக்கு உண்டாகிய சாஸ்த்ரத்திற்கு முரணாகப் பொருள் உரைப்பவனை ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தவன் என்றே கூறவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப பாபமும் உண்டாகும்.

மூலம் - (5) ஸச்சிஷ்யனுக்குப் ப்ராப்த தசையில் உபதேசத்தைத் தவிருமாகில், லுப்தனென்று பேருமாய், “பாத்ரஸ்தம் ஆத்மஞானம் ச க்ருத்வா பிண்டம் ஸமுத் ஸ்ருஜேத் | நாந்தர்தாயநம் ஸ்வயம் யதா யாதி ஜகத்பீஜம் அபீஜக்ருத்” என்கிற பகவந் நியோகத்தையும் கடந்தானாம்.

விளக்கம் - (5) தன்னுடைய சிஷ்யன் ஒருவனுக்குத் தகுந்த காலத்தில் உபதேசம் செய்ய ஒருவன் தவறினால், அவன் “பேராசைக்காரன்” என்னும் பெயர் பெறுகிறான். அது மட்டும் அல்லாமல், பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை (1-44) - பாத்ரஸ்தம் ஆத்மஞானம் ச க்ருத்வா பிண்டம் ஸமுத் ஸ்ருஜேத் | நாந்தர்தாயநம் ஸ்வயம் யதா யாதி ஜகத்பீஜம் அபீஜக்ருத் - தான் அறிந்த ஆத்மஞானத்தைத் தகுந்த சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்த பின்னர் இறக்கவேண்டும். இந்த உலகின் விதை போன்ற ஆத்மஞானத்தைத் தகுந்த பண்ணில் விதைத்த பின்னர் இறக்கவேண்டும். அவ்விதம் செய்யாமல் செல்லக்கூடாது - என்று கூறுகின்ற பகவத் ஆணையையும் மீறியவன் ஆகிறான்.

மூலம் – ஆகையால் விளக்குப் பிடிக்குமவன், தன்னை ராஜா ஒரு கார்யத்துக்குப் போகச் சொன்னால் தன் கையில் விளக்கை அதுக்கு ப்ராப்தரானார் கையிலே கொடுத்துப் போமாப்போலே, ஸத்பாத்ரமானார்க்குத் தான் சொல்லும்போது தனக்கு உபதேசித்த ஆசார்யனை முற்பட வெளியிட்டு பின்பு தனக்கு உபதிஷ்டமான அர்த்தங்களையே சொல்லவும். சில காரணங்களாலே திவ்ய சக்ஷு: ச்ரோத்ரங்கள் பெற்றுத்தான் இவற்றாலே அறிந்து சொல்லுமவற்றையும், “வ்யாஸ ப்ரஸாதாத் ச்ருதவாந் ஏதத் குஹ்யமஹம் பரம் | யோகம் யோகேச்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாக்ஷாத் கதயத: ஸ்வயம்” என்கிறபடியே, “ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக இவ் அர்த்தமறிந்தேன். என் கைமிடுக்காலே அறிந்து சொல்லுகிறேனல்லேன்” என்ற இவ்வுண்மையை வெளியிட்டுக் கொண்டு சொல்லவும் பெறில் இவன் சொல்லும் அர்த்தங்களெல்லாம் ஸர்வர்க்கும் ஆதரணீயங்களாமாய், இவன் க்ருதஜ்ஞனாயிருந்தானென்று ஸாத்விகரும் ப்ரசம்ஸித்துப் ப்ரஸாதிக்கும்படியாய் ஸத்யவாதியாயிருந்தானென்று உபநிஷத்துக்களும் ஒளபநிஷத பரமபுருஷனும் தங்களோடொக்க இவனைப் ப்ரமானபூதன் என்று ஆதரிக்கும்படியுமாய். இப்படி க்ருதஜ்ஞனாய் அவஹிதனான சிஷ்யனைப் பற்ற நாம் செய்த க்ருஷி பலித்ததென்று ஆசார்யனும் க்ருதார்த்தனாயிருக்கும்.

விளக்கம் – அரசன் ஒருவனுக்குக் கைவிளக்கு பிடித்தபடி செல்லும் ஒருவனை வேறு ஒரு செயல் செய்வதற்காக அரசன் அனுப்பினால், அவன் தனக்குப் பதிலாகப் பொறுத்தமான வேறு ஒருவனை கைவிளக்குப் பிடிக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டுச் செல்வதை நாம் காணலாம். இதே போன்று, தனது ஆசார்யன் தனக்கு உபதேசித்து விட்டுச் சென்றதை, தான் ஒரு தகுதியான சிஷ்யனுக்கு உபதேசம் செய்த பின்னர் இறக்கவேண்டும். ஒருவனுக்கு, ஒரு சில காரணங்களால் திவ்யமான பார்வை மற்றும் செவிகள் கிட்டக்கூடும். அதன் விளைவாக அவன் ரஹஸ்யங்களைத் தானாகவே அறியக்கூடும். அவ்விதம் உள்ளபோது அவன், கீதை (18-75) - வ்யாஸ ப்ரஸாதாத் ச்ருதவாந் ஏதத் குஹ்யமஹம் பரம் | யோகம் யோகேச்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாக்ஷாத் கதயத: ஸ்வயம் – (ஸஞ்ஜயன் கூறுதல்) வ்யாஸருடைய அருளால் தெய்வீகமான பார்வை பெற்ற நான், உயர்ந்த இந்த ரஹஸ்யமான யோகத்தை, யோகேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணனிடமிருந்து நேரடியாகவே கேட்டேன் – என்று கூறுவது போன்று, “எனது ஆசார்யனுடைய அருளால் நான் இந்த விஷயங்களை அறிந்தேன். எனது திறமையால் நான் இதனை அறியவில்லை” என்ற உண்மையைக் கூறவேண்டும். இவ்விதம் உரைத்த பின்னர், அவன் கூறும்

உபதேசங்கள் அனைத்தும், அனைவராலும் ஏற்கப்படுவதாகவே இருக்கும். மேலும், “இவன் செய்ந்நன்றி மறவாதவன்” என்று சான்றோர்கள் இவனை அனுக்ரஹம் செய்வர். “இவன் ஸத்யத்தை உரைப்பவன் ஆவான்” என்று உபநிஷத்துக்களும், அந்த உபநிஷத்துக்களால் வெளிப்படும் பரமபுருஷனும், “இவன் நம்மைப் போன்றே ப்ரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கவன்” என்று கொண்டாடும்படியாக இருப்பான். மேலும், “இவ்விதம் செய்ந்நன்றி மறவாதவனும், கவனத்துடன் உள்ளவனும் ஆகிய ஒரு சிஷ்யனை அடையவேண்டும் என்று நாம் செய்த முயற்சி பலித்தது” என்று ஆசார்யனும் மகிழ்வார்.

ஸாக்ஷாந்முக்தேரூபாயாந் யோ வித்யாபேதாநுபாதிசத்
கத்யதே மோக்ஷசாஸ்த்ரேஷு ஸ து ச்ரேஷ்டதமோ குரு:

பொருள் – எந்த ஒரு ஆசார்யன், மோக்ஷத்திற்கு நேரடியான உபாயங்களாக உள்ள வித்யைகளை உபதேசிக்கிறானோ அவனே, மோக்ஷம் குறித்த சாஸ்த்ரங்களால், “மிகவும் உயர்ந்த ஆசார்யன்” என்று கொண்டாடப்படுகிறான்.

ஆசார்யவத்தயா மோக்ஷம் ஆமநந்தி ஸ்மரந்தி ச
இஹாமுத்ர ச தத்பாதௌ சரணம் தேசிகா விது:

பொருள் – ஆசார்யனை அடைவதன் மூலம் மோக்ஷம் கிட்டுவதாக உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. இந்த உலகிலும், மோக்ஷம் பெற்ற பின்னரும், ஆசார்யனுடைய திருவடிகளே தஞ்சம் என்பதாக ஆசார்யர்கள் அறிந்தனர்.

ஏற்றி மனத்து எழில் ஞான விளக்கை இருள் அனைத்தும்
மாற்றினவர்க்கு ஒரு கைம்மா மாயனும் காணகில்லான்
போற்றி உகப்பதும் புந்தியில் கொள்வதும் பொங்கு புகழ்
சாற்றி வளர்ப்பதும் கற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே

பொருள் – நம்முடைய மனதில் உள்ள அறியாமை என்னும் இருள் அனைத்தும் விலகும்படியாக, ஞானம் என்னும் தீபத்தை ஏற்றி வைக்கும் ஆசார்யனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு என்ன என்பதை ஸர்வேச்வரனும் அறியமாட்டான்.

ஆசார்யனை நாம் போற்றுவதும், நமது மனதில் எப்போதும் எண்ணுவதும், அவருடைய புகழை நாம் கொண்டாடி மேலும் வளர்ப்பதும் ஆகிய செயல்கள் அனைத்தும், அவர் நமக்கு முன்பு செய்த உபகாரத்தைக் காணும்போது, அற்பமே ஆகும்.

அத்யாஸீந துரங்க வக்த்ர விலஸத் ஜிஹ்வா அக்ர ஸிம்ஹாஸநாத்
ஆசார்யாத் இஹ தேவதாம் ஸமாதிகாம் அந்யாம் ந மந்யாமஹே
யஸ்ய அஸௌ பஜதே கதாசித் அஜஹத் பூமா ஸ்வயம் பூமிகாம்
மக்நாநாம் பவிநாம் பவார்ணவ ஸமுத்தாராய நாராயண:

பொருள் – ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளை, ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்திலிருந்து கரையேற்றும் விதமாக, ஸ்ரீமந்நாராயணன், தனது மேன்மையைக் கைவிடாதபடியாக, ஆசார்யன் என்னும் வடிவத்தைத் தானே எடுக்கிறான். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யனுடைய நாக்கு நுனியானது, ஹயக்ரீவன் ஏறி அமர்ந்துள்ள ஸிம்ஹாஸனமாக விளங்குகிறது. அவரைக் காட்டிலும் இங்கு வேறு எந்த ஒரு தேவதையையும் உயர்ந்ததாக நாம் எண்ணவில்லை.

சிஷ்ய க்ருத்ய அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்